

Bestuurlijk falen in jeugdhulpbeleid

De Jeugdwet 2015 heeft als doel jeugdhulp efficiënter, integraler en dichter bij het kind en gezin te organiseren, met nadruk op preventie, eigen kracht en lokale regie. Conform [artikel 2.2 Jeugdwet](#) stelt de **gemeenteraad** periodiek een beleidsplan vast dat richting geeft aan het jeugdbeleid van zowel raad als college. De daadwerkelijke uitvoering ligt, ingevolge [artikel 2.6, lid 1 Jeugdwet](#), bij het **college van burgemeester en wethouders**, dat verantwoordelijk is voor de jeugdhulp aan jeugdigen met woonplaats in de gemeente.

Volgens [artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind \(IVRK\)](#) dienen bij alle besluiten die kinderen betreffen hun belangen als eerste overweging te worden meegenomen. Aangezien het IVRK op basis van de [artikelen 93 en 94 van de Grondwet](#) directe werking kan hebben in de Nederlandse rechtsorde, zijn overheden en instanties verplicht om het belang van het kind actief en zwaarwegend mee te nemen in hun beleid en besluitvorming.

Het verlengen van jeugdhulp zonder toetsbare doelen, transparante evaluatie en met negering van rechterlijke aanwijzingen ondermijnt niet alleen wettelijke waarborgen (o.a. [art. 1:377a BW](#) en [art. 3.3 Jeugdwet](#)), maar schaadt ook het publieke vertrouwen en kan worden aangemerkt als misbruik

van publieke middelen in strijd met [art. 9 lid 1 UNCAC](#).

De volgende bewindspersonen dragen directe verantwoordelijkheid voor de waarborging van de rechten van het kind en de rechtmatige uitvoering van jeugdhulp: Minister van Justitie en Veiligheid David van Weel, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid Ingrid Coenradie, Staatssecretaris voor Rechtsbescherming Teun Struyken, Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport Fleur Agema en Staatssecretaris van Jeugd, Preventie en Sport Vincent Karremans. Zij zijn als stelselverantwoordelijken gehouden beleid en praktijk te toetsen aan wettelijke normen, rechterlijke uitspraken en het zwaarwegende belang van het kind, en dragen bestuurlijke eindverantwoordelijkheid bij schending daarvan.

Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport **Fleur Agema**, Staatssecretaris van Jeugd, Preventie en Sport **Vincent Karremans**, Minister van Justitie en Veiligheid **David van Weel**, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid **Ingrid Coenradie** en Staatssecretaris voor Rechtsbescherming **Teun Struyken** dragen directe verantwoordelijkheid voor de waarborging van de rechten van het kind en de rechtmatige uitvoering van jeugdhulp. Zij zijn als stelselverantwoordelijken gehouden beleid en praktijk te

toetsen aan wettelijke normen, rechterlijke uitspraken en het zwaarwegende belang van het kind, en dragen bestuurlijke eindverantwoordelijkheid bij schending daarvan.

Ondanks de wettelijke kaders en verdragsverplichtingen lijkt de praktijk van jeugdzorg in Nederland structureel tekort te schieten in het beschermen van fundamentele kinderrechten. Er is sprake van ernstige systeemfalen waarbij decentralisatie onder de Jeugdwet 2015 in de praktijk heeft geleid tot versnippering van verantwoordelijkheden, gebrek aan uniform toezicht en een zorgelijke afname van professionele deskundigheid. Gemeenten beschikken vaak niet over de capaciteit of expertise om complexe jeugdzorgtrajecten adequaat aan te sturen, terwijl rechtsbescherming van kinderen ondergeschikt lijkt aan bestuurlijke en financiële belangen. Deze situatie leidt tot langdurige, onrechtmatige uithuisplaatsingen, onvoldoende hoor- en wederhoor en een veronachtzaming van het IVRK.

Youri Hazeleger
joet@joet.nl